

[Arbejdsministeren]

kedets parter, og vi er overbeviste om, at man også fra faglig side vil støtte de borgerlige synspunkter i dette spørgsmål, hvorimod det nok kan knibe lidt med forståelsen for den anden side på arbejdsmarkedet. Men de borgerlige har jo kommunikationsmuligheder, der ikke står andre åbne i de politiske spørgsmål, så det tror jeg godt vi kan finde en løsning på under det videre udvalgsarbejde, men noget problemfrit område drejer det sig ikke om.

Så vil jeg gerne sige til fru Grethe Fenger Møller og andre, som har været inde på spørgsmålet om ansættelse, at hvis man går ud over dommens krav til os og inddrager en organisationsbeskyttelse ved ansættelse, er der selvfølgelig ikke noget, der hedder eksklusivaftaler på arbejdsmarkedet. Det vil vi modsætte os, og det vil vi selvfølgelig gerne belyse virkningerne af, men det ønsker vi ikke at gå ind i en diskussion af her.

Så vil jeg gerne sige noget pænt til hr. Bjørn Elmquist. Jeg vil gerne sige både hr. Bjørn Elmquist og hr. Ninn-Hansen tak for det initiativ, de har taget i Europarådet. Jeg er ikke enig i indholdet af det initiativ, men jeg er glad for, at det er blevet taget, for udgangspunktet for hr. Bjørn Elmquists og hr. Ninn-Hansens initiativ i Europarådet er netop, at artikel 11, som den nu foreligger, må forstås på den måde, som det også blev opfattet, da konventionen i sin tid blev indgået, nemlig at den ikke indeholder et forbud mod indgåelse af eksklusivaftaler. Hr. Bjørn Elmquist og hr. Ninn-Hansen har taget konsekvensen heraf og sagt: så må vi have ændret konventionen. Det synes jeg er en regulær måde at spille på; vi er modstandere af en sådan ændring, men jeg synes i hvert fald, det er regulært, at det sker, og det vil selvfølgelig også veje meget tungt, når man skal bedømme, hvor langt konventionens retsvirkninger i dag rækker.

Jeg har beskæftiget mig med hr. Ole Henriksen, og man kan måske undre sig over, at hr. Ole Henriksen og jeg kommer i en sådan principiel diskussion i dag, for vi er enige om grundsynspunktet. Men det er altså stadig væk sådan, at jeg har stillet et spørgsmål, som jeg selvfølgelig forventer at få besvaret.

Til hr. Mogens Voigt og andre, der taler om, at arbejdsministeren bliver rød i kinderne over den megen borgerlige ros, vil jeg gerne sige, at den er helt ufortjent. Da man får

så megen ufortjent kritik, kunne man måske glæde sig over lidt ufortjent ros ind imellem, men på dette punkt må jeg sige, at den ufortjente ros er så ufortjent, at den end ikke fortjener at blive udtalt. Vi står fast på vores synspunkter vedrørende eksklusivaftaler og vil selvfølgelig forsvare disse synspunkter i det videre arbejde.

Så vil jeg gøre en bemærkning til hr. Arne Melchior, som med sit indgående kendskab til hebraisk jo bedre forstår at udlægge Salomons ord, end det normalt gøres. Vi taler om den, der overvinder sig selv, eller i hr. Bjørn Elmquists nyfortolkning: den, der besejrer sig selv – den har jeg nu aldrig hørt før, men hr. Arne Melchior siger, at citatet i virkeligheden lyder: den, der er herre over sin ånd. Det, Salomon har ment, er nok: den, der forstår at beherske sig, fortjener særlig anerkendelse. Og det er vel i virkeligheden det råd, der lyder lige fra den gamle bog og til vore dage med særlig adresse til hr. Arne Melchior: man må ikke glemme at beherske sig i dette spørgsmål. Det er meget nemt her i dag og ved andre lejligheder at kræve forbud her og dér og tvangslovgivning her og dér med helt uoverskuelige virkninger for vort samfunds funktion.

Jeg var meget skuffet over slutningen af hr. Arne Melchiors indlæg, hvor hr. Arne Melchior gik langt videre, end centrum-demokraterne tidligere er gået, nemlig i retning af at gennemføre et egentlig lovforbud mod eksklusivaftaler. Det er mit indtryk, at navnlig hr. Erhard Jakobsen med sit trods alt tidligere kendskab til arbejderbevægelsen in mente havde en langt mere realistisk opfattelse, og at CD som vi andre havde et ønske om nu at opfylde det krav, loven stillede os over for, og så i øvrigt lægge denne strid på hylden.

Jeg vil sige til fru Lone Dybkjær, at vi selvfølgelig er parate til at diskutere de spørgsmål, som fru Lone Dybkjær har rejst under denne første behandling, og som jeg tror fru Lone Dybkjær har ret i egner sig til en udvalgsbehandling.

Hr. Waldorff har jeg beskæftiget mig med. Selv om jeg tror, at hr. Waldorff og jeg på mange punkter i virkeligheden har fælles holdning, mener jeg ikke, at den sprogbrug, der blev lagt for dagen, gavner den fælles bestræbelse.